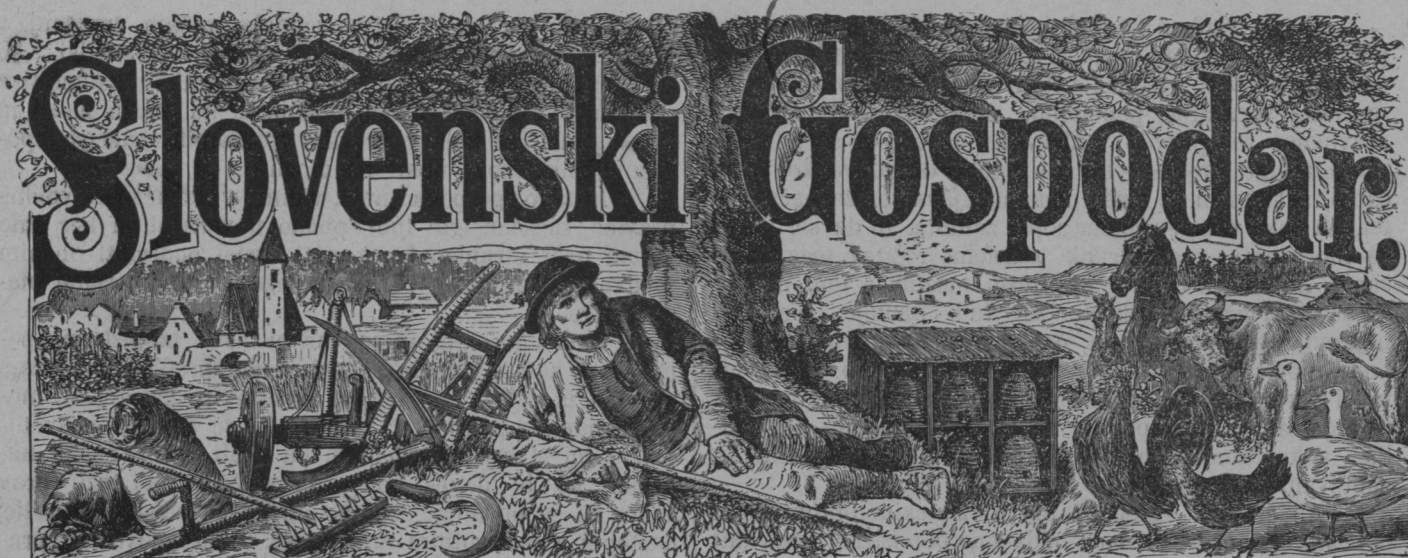

List ljudstvu v poduk in zabavo.

Izhaja vsak četrtek in velja s poštno vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 2 gld. 50 kr., za pol leta 1 gld. 30 kr., za četrť leta 65 kr. — Naročnina se pošilja upravnistvu v tiskarni sv. Cirila, koroške ulice hšt. 5. — Deležniki tiskovnega društva dobivajo list brez posebne naročnine.

Posamezni listi dobé se v tiskarni in pri g. Novak-u na velikem trgu po 5 kr. Rokopisi se ne vračajo, neplačani listi se ne sprejemajo.

Za oznanila se plačuje od navadne vrstice, če se natisne enkrat, po 8 kr., dvakrat 12 kr., trikrat 16 kr.

Na razpotju.

Odkar smo poslali naše zadnje število v svet, zgodilo se je nekaj, česar ni bilo celih 15 let: ministerstvo naše je dalo svojo ostavko t. j. grof Taaffe odstopi in z njim vsi njegovi tovariši, češ, da jim vlade voz tiči, pa ne znajo — za pripravo. In resnica, priprave jim manjka. Ni bilo vselej tako. Grof Taaffe ni imel vsa leta veliko prijateljev, ali nekaj jih je imel, pa tako zvestih, da so mu prišli na pomaganje, če tudi tega za-nje ni bil zaslužil. V prvi vrsti je bil mu tak prijatelj poljski in klub konservativcev, nekaj časa sem pa že tudi klub nemških liberalcev.

Ali mož se je prevzel ter je dal na zadnje vsem brco s predlogo svojo za volilno spremembo. Pri tej ni vprašal svojih prijateljev za njih menjenje, ampak h krati jo je prinesel v drž. zbor ter mu jo je smehljaše predložil, da-si je vedel, da njim z njo ne ustreže. To je izbilo dno iz soda, h krati so se vsi njegovi prijatelji odmaknili ter so mu v očitni seji, v drž. zboru, drug za drugim povedali, da se naj posehmal ne zanaša več na-nje. Kaj je torej hotel? Druga mu ni ostalo, kakor da je svitlemu cesarju naznanil, da on ne more več dalje.

To se je zgodilo zadnjo soboto in svitli cesar je prišel brž na Dunaj in je tirjal od grofa Taaffe, naj mu poda razjasnjenje o celi stvari; še pozno na večer je bil grof Taaffe pri cesarju in v nedeljo potem je bilo vpričo cesarja posvetovanje mivisterstva, h koncu pa slovo ministerstva. Svitli cesar še sicer doslej ni vsprejel slova t. j. ni še pritrdil temu, da grof Taaffe odstopi, ali grof zna, da on ne more več naprej, ker v drž. zboru nima več pravih prijateljev in si taci tudi ne more več pridobiti. Zato se on umakne in treba bode, da sestavi kdo drug novo ministerstvo.

S tem pa nastane nova težava. Kdo naj prevzame to delo in odkod naj vzame nove ministre? Za to je

treba časa in da se dobi za to časa, odloži se posvetovanje v drž. zboru, dokler se ne sestavi novo ministerstvo. V tem času, ko to pišemo, še ni znano, kdo sestavi in kateri možje stopijo v novo ministerstvo. Piše se in govori se o njih že sicer veliko, ali nihče ne zna, kaj je resnica. Zavoljo tega tudi ni treba, da mi kaj damo na te govorice in je bolje, če počakamo, dokler se ne izve resnica.

Naj pa se že sestavi novo ministerstvo iz katere koli stranke, ali tudi iz vseh večjih, toliko smemo reči, da ne ostane dolgo na vrhu in dobro bode tako, kajti za slov. ljudstvo nimamo pričakovati dobrot od njega. Od grofa Taaffe nismo dobili veliko, poslej pa bode težko, če še dobimo toliko. Radi pa bomo, če se v tem ukanimo, ali za to je malo upanja.

Govor grofa Hohenwarta.

Dne 24. oktobra v drž. zboru.*)

Nenavadno razburjenje, katero je vzbudila vladna predloga o volilni reformi v vseh politiskih krogih, v zbornici in zunaj zbornice, zahteva, da že v prvem branju zavzamemo svoje stališče. Izvršujoč to nalogo, rečem, da smo živeli v trdnem in kakor mislim, opravičenem upanju, da smo zavarovani proti vsakim presenečenjem v tako globoko segajočih vprašanjih, ker smo mi vedno kazali s svojim postopanjem, da vladi zaupamo. To naše upanje nas je varalo, in danes sem prisiljen to nadomestiti, ker poprej nisem imel priložnosti, da v imenu in po nalogu svoje stranke izrazim težke pomisleke, vsled katerih mi vladne predloge, kakor jo danes imamo pred seboj, vsprejeti ne moremo, in da tudi včerajšnja izjava ministerskega predsednika, katera je imela hvalevredni namen razburjenje nekoliko potolažiti, ni mogla premeniti mišljenja našega.

*) Ta govor je imel toliko posledice, da je ministerstvo vzelo slovo, ker je izpoznalo, da tudi „klub konservativcev“ noče iti več z njim. Mislimo torej, da ustrežemo našim bralcem, ako jim ga podamo po vsem, da-si za sedaj ni več strahu, da še pride vladna predloga kedaj do veljave. Uredništvo.

Ko je vlada s svojo predlogo, vsaj po naših mislih, popustila popolnoma načelo zastopstva koristij, na katero je osnovan ves naš volilni red, je novo velevažno in resno vprašanje, popolnoma nepričakovano in nepripravljeno, se spravilo v zbornico in s tem se ne moremo znebiti bojazni, da se s tem drugo veliko vprašanje, s katerim se naše zakonodajavstvo že peča več let, na jako težaven način zopet zamota, in da se, kakor se more reči, vseh strank zaželeni rešitev tega vprašanja, kakor mislijo na nekaterih mestih, s tem ne pospeši, temveč le otežkoči. Ali tudi nadalje nismo mi najmanj pomirjeni s tem, če bode vlada imela moč, če bode mogla, ustaviti kamen, katerega je po nepredvidnosti sprožila in odvrniti posledice, katere same izvirajo iz tega, da se je popustilo načelo, katere bodo novi volilci, kakor smo tukaj včeraj slišali, odločno naglašali in zahtevali.

Ali če tudi, gospoda moja, z nekim optimizmom popustimo morda še malo oddaljene pomisleke, pogledati moramo vsaj v najbližjo bodočnost, in tu se nam zdi, da se z volilno reformo na tej podlagi jako poniža politično stališče in pomanjša politični vpliv srednjega stanu in vendar, gospoda moja, ni le pravično, temveč tudi državniško modro, da se meščanski in kmečki stan, katerih interesi so tako tesno združeni z interesi države v sedanjem stanju krepki, ne pa slabi, ali vsaj ohrani.

Govori se pač, da se kmečki stan nameravane volilne reforme nima nič bati, ker so spodnji sloji kmečkega prebivalstva, ki dobé volilno pravico, povsem konservativni. Toda, gospoda moja, to se trdi, da bi nas pomirili ali resnica pa to nikakor ni. Ti spodnji sloji kmečkega prebivalstva sedaj niso niti konservativni, niti liberalni, niti radikalni, temveč se za politiko nič ne brigajo, so v tem oziru popolnoma ravnodušni. V tem slučaju, ko ti sloji dobé volilno pravico, bode se to vse premenilo in ti spodnji sloji kmečkega prebivalstva bodo, kakor sploh oni, katerim manjka omike, lahek plen socialističnih oznanjevalcev, ki se že sedaj klatijo po deželi, ali bi potem začeli silnejšo in hujšo agitacijo.

In še nekaj drugega pride v poštev; mi imamo v kmečkih občinah v mnogih deželah naše države mnogobrojne tovarne, in bi v večih krajih volilo toliko tovarniških delavcev, da bi v mnogih kmečkih volilnih okrajih glasovi stalnega kmečkega prebivalstva več ne odločevali in bi v to zbornico prišli zastopniki kmečkih občin, ki bi vse drugo poprej zastopali, kakor koristi kmetov, katere pravice neprikrasne ohraniti je naša prava potreba.

Ali, gospoda moja, šo bolj v nevarnosti je pravica meščanskega prebivalstva in tukaj bi ogromno število novih volilcev tako glasno govorilo, da mi ni treba nič pristavljati. Tukaj moram odgovoriti na opazko, katera se je slišala. Misli se namreč, da konservativci nimajo povoda potegovati se za meščanstvo, ki je povsem v liberalnem taboru in katerih zastopniki so prav v zadnjem času odklonili vsako delovanje z nami. Gospoda moja, do sedaj večina mestnega prebivalstva goji liberalna načela, meščanstvo torej pripada našim protivnikom; ali, gospoda moja, to mišljenje mestnega prebivalstva ni nepremisljeno. V teku let smo že videli marsikako premembo, in zdi se mi, da je upanje dobro utemeljeno, da so ravno take težave, kakor je ta, o kateri danes govorimo, jako pripravne, razširiti v te kroge prepričanje, da meščanstvo svojih koristij ne more bolje varovati, kakor če se pridruži konservativnemu načelu, katero se odločno upira vsakemu skoku v državnem življenju in si prizadeva za napredek po poti zmernega in organičnega razvoja.

Toda, gospoda moja, nikdar nismo tajili, da je poleg velicnih načelnih vprašanj, ki nas ločijo, neka vrsta

za državo in prebivalstvo jednako važnih vprašanj, v katerih se lahko zjedimo z našimi nasprotniki. Mi torej nikakor ne želimo teh nasprotnikov zameniti z drugimi, ki bi bili še bolj oddaljeni od naših načel in s katerimi bi tudi v drugih vprašanjih kakega sporazumljenja skoro upati ne mogli.

In tako, gospoda moja, vidimo v nevarnosti volilne pravice meščanstva tudi občno nevarnost in ker smo vajeni naše strankarske koristi vselej podrediti občnim državnim koristim, bi se potegnili za liberalne nasprotnike.

Vam, gospoda moja, navel sem najbistvene pomisleke, katere imamo proti vladni predlogi. Izvirajo povsem iz ozirov na koristi države in zato se moramo nanje v polni meri ozirati, ko se bomo posvetovali o tej stvari. Ravnali bi pa proti vsem našim načelom, ko bi danes pod pritiskom, ki nas teži, prav kakor bi se poganjali za naklonjenost ljudskih množic, nastopili z nasprotnim predlogom. Taka velevažna vprašanja morajo se, kakor se je že včeraj naglašalo, dobro in mirno prevdariti, če se hoče doseči kak dober vspeh.

V preteklosti, gospoda moja, smo pokazali, da vselej radi podamo roko, kedar gre za pravični razvoj volilnega prava. Mi bomo to tudi vselej storili po našem sklepu dne 19. oktobra, katerega smo že razglasili, varujoč naša avtonomistična načela, ki so včeraj našla tako dobrega zagovornika, Nikdar pa ne bomo dopustili, da politično težišče preide od tistih razredov, ki kaj imajo, na tiste, ki nič nimajo, da bi se napravilo tako stanje, katero bi moral vsak državnik označiti za nevarno in pred katerim hočemo varovati domovino, kolikor bo v naših močeh.

Cerkvene zadeve.

Janez Šribar †.

Bivši dekan Šaleški in župnik v Škalah.

»V spovednici, na leci ali pred oltarjem želel bi si umreti«, slišal sem že večkrat govoriti za vzveličanje duš prevnetega cerkvenega dostojanstvenika, češ, tam je najlepša smrtna postelja za katoliškega duhovnika. Teh besed sem se spomnil, ko sem slišal popisovati smrt rajnega gospoda dekana Šribarja, župnika Škalskega. Žegnansko nedeljo (15. oktobra) zjutraj podali so se v spovednico, od tam na leco, kjer so še krepko in navdušeno oznanjevali božjo besedo. Po pridigi so oklicevali svate, pa že z nenavadno tohlím glasom. Potem se podajo pred veliki oltar, da bi za svoje farane služili sv. mešo z blagoslovom. Cerkvenik, kateremu so se č. g. dekan zdeli čudno izpremenjeni, pokliče č. g. kapelana iz spovednice. Oni takoj pristopijo k očividno bolnemu g. dekanu, da bi jih odvedli od oltarja v posteljo, a ta odločno izreče, da si upajo še darovati sv. mešo za svojo drago čredo. Oprti na desno ramo svojega mladega gosp. kapelana opravili so res še zadnjo svojo sv. mešo, a samo do sv. obhajila. Ko so povzili sv. Rešnje Telo in sv. Rešnje Kri, bilo je vsem očitno, da so si zdaj sami podelili sv. popotnico. Da ne bi se pred oltarjem zgrudili, odvedli so jih takoj v žageb in od tam v farovž in na posteljo. Č. g. kapelan sklenoli so namesto onemoglega g. dekana daritev sv. meše podelivši »zadnji blagoslov« s presv. R. Teslom. Brez odloga pokličejo domačega zdravnika, gospoda Fr. Skubica iz Velenja. Ta urno prihiti ter potrdi splošno sodbu, da je bila kap (mrtvud) vže na leci zadela preljubljenega gospoda dekana. Kar je g. zdravnik vedel in znal, vse je poskusil, a nemila smrt se ni dala več od-

vrniti od predrage žrtve, katero si je bila izbrala za ta dan. Zato podelijo domači g. kapelan svojemu duhovnemu očetu brez odloga sv. poslednje olje in sv. papežev blagoslov. Ko je poldne odzvonilo, naznanil je zvonov mili glas plakajočim Škalčanom in njih sosedom, da so nam preč. gospod župnik in dekan Šribar o poldne preminoli.

Ker so oni bili šolski tovariš svojega tukajšnjega prednika, rajnega veleč. g. dekana Franca Trafenika, storil se je nagel sklep, pokopati dekana Šribarja prav v Trafenikov grob. S pomočjo veleč. duhovščine Šoštanj-ske razglasili so osiroteli g. kapelan Medvešek to žalostno novico po širokem ter so vse prav lepo vredili za primeren pogreb v torek, dne 17. oktobra 1893. Vže pred določeno 10. uro zbralo se je na hribu v Škalah mnogo č. duhovnikov, sobratov, nekaj odlične gospode iz Velenja in Šoštanja in ogromno število kmečkega ljudstva od blizo in od daleč. Sprevod vodili so veleč. gosp. Matija Stoklas, dekan Braslovški, nagrobno govorili so pa vlč. g. Franc Smrečnik, starosta duhovnikov Šaleške doline, župnik Šentiljski in mnogoletni spovednik rajnega g. dekana. V dobro premišljenih besedah, ki so prišle iz rahlo čutečega srca in so obilnim poslušalcem šle globoko v srce, naslikali so nam pokojnika kot pravičnega moža, moža v najlepšem pomenu te besede.

Iz življenjepisa rajnega g. dekana naj povzamemo, da so se g. Janez Šribar rodili pri Črepinšku na Dobravi v Celjski fari dne 21. grudnia leta 1825 od prav premožnih kmečkih starišev. Šolali so se v Celji, v Celovcu in v St. Andražu, kjer so jim rajni knez in škof Anton Martin Slomšek dne 27. julija 1851 podelili sv. mešniško posvečenje. Izmed osem njihovih tadanjih tovarišev živita samo dva, veleč. g. M. Arzenšek, župnik v Grižah in veleč. gosp. V. Selič, župnik v Kostrivnici. Pokojni g. dekan Šribar kaplanovali so v Gornjemgradu, v Slovenski Bistrici, v Koprivnici, na Sladki gori, na Ljubnem in v St. Juriju ob južni železnici, od koder so šli za provizorja v Pameče pri Slovenjemgradu. Tam so postali župnik l. 1871. in so tam ostali do meseca avgusta l. 1886, ko so se po smrti veleč. gospoda dekana Trofenika preselili na njihovo mesto v Škale. Pokojni prevzvišeni knez in škof Jakob Maks. Stepišnik so jih o priliki svojega kanoničnega obiskovanja v Škalah, dne 8. avgusta 1886 blagovolili vnesti za župnika ter so jih postavili dekanom lepe Šaleške doline. Ze dne 23. oktobra 1886 odličili so jih z naslovom kn. šk. duhovnega svetovalca. Vsako njim izročeno službo opravljali so rajni g. dekan vestno, a odlikovali so se kot dober gospodar. Zato onega »talenta«, katerega so podedovali po premožnih stariših, niso zakopali, ampak so vedeli ž njim si prigospodariti še drug talent. Ker je njihova žlahta dobro založena, zamogli so v svoji oporoki še z rodbinskim imetjem se spominjevati dobrodejnih naprav naše škofije. Preobilen jok, ki se je razlegal med nagrobno, bil nam je živ dokaz, da so pošteni Škalčani svojega gospoda župnika in dekana iz srca ljubili in da bodo za njih, kakor za njihove č. prednike radi molili.

Sv. mešo zadušnico peli so že imenovani gospod dekan Braslovški, stregla sta jim č. gg. župnika Ponikovski in Zavoški in č. g. kapelan Paški. Solnce priplavalo je ravno do vrhunca, ko smo spustili pozemeljske ostanke predragega rajnega gospoda dekana Šribarja v krilo hladne zemlje. Do 30 č. duhovskih bratov iz osem dekanij naše in krške škofije zapelo je rajnemu čast. bratu za slovo pretresljivi spev: »Requiem aeternam dona ei, Domine et lux perpetua luceat ei!« — Po kratkem od žalujočih dedičev bogato pripravljem obedu razšli smo se z izrečnim sklepom, moliti

drug za drugega, da bi se kedaj vsi srečno sešli z rajnim čast. sobratom v rajski slavi. V to Bog pomози!

Mili darovi za družbo vednega češčenja:

Slivnica pri Mariboru 20 fl. 50 kr., Zavrče 10 fl., Sv. Lenart nad Laškim 4 fl. 91 kr., Sv. Križ pri Ljutomeru 17 fl. 40 kr., Konjice 41 fl. 69 kr., Rogatec 8 fl. 60 kr., Sv. Rupert v Slov. goricah 3 fl.

Gospodarske stvari.

Nekaj o grahorici.

Tudi grahorico ali ploščati grah jeli so po nekaterih krajih ceniti kot jako izvrstno in tečno klajo za živino splot, posebno pa za molzno. Že prvo, kar je o njej omeniti, priporočuje nam jo jako živo, to je, ker ta rastlina nikakor ni zbirljiva gledé tal, na katerih rase. Ako je zemlja že preveč izsesana, ako že sama na sebi nikakor ni rodovitna, treba jo je le primerno malo pognojiti s kajnitom ali s kako drugo moko. Še večja udobnost pri tem pa je, da ni treba ne orati ne kopati, kjer se ta grahorica sadi. Napravi se le kake 3 dm narazen mali jarek, kakor je kraj, kamor se seje, dolg in položijo se v ta jarek zrna grahova. Da ne ostane preveč zemlje prazne, smejo se tudi drugi jarki skopati, ki se s prvimi križajo. Dva ali trije grahi zadostujejo na enem mestu. Če se zdaj priloži lahki gnoj, dene to rastlini jako dobro in razvijalo se ti bo nenavadno hitro. Gledé globokosti omenjenih jarkov pripomniti je, da je bolj varno, če so globoki, kakor če so plitvi. Ko se jamejo mlade rastlinice pokazovati, treba je pridno pleti, da ne prerase zel graha. Ako se vidi, da je pregot, naj se tudi malo prerede, da vsaj ostali lepše rase. Celo prirezavati se sme in sicer brez vse škode, kajti tembolj poženejo z nova obrezane mladike. Trdi se od večih stranij, da je zelo muje vredno, če se pri presajenju na to pazi, da se koreninice ne porušijo ali skrivijo, in da pridejo pri tem rastline tako globoko, kakor se je prej zrnje posadilo. Če se preplitvo posadijo, nimajo dosti podlage in ne morejo se razvijati, kakor bi se, če bi bile malo globokejše. Pa pripeti se vendar, da je presajanje preplitvo, bodi-si, ker je rodovitna zemlja na tenko, ali iz kakega slišnega vzroka in v takih slučajih se lahko s tem pripomore, da se grah osuje z zemljo. Zamudno bi sicer bilo posamezne rastline osipati in zato gre delo bolj od rok, če se ob enem cela vrsta, v kateri je grah posajen, ogrne z nekakšnim nasipom.

Kdor seje ali sadi zrnje, dobro stori, če načne vsaj večino z nožem, kajti cima ali pravo seme je v trdih okovih, iz katerih le s težko mujo, mnogokrat celo ne pride na dan. S takim načenanjem pomaga se torej rastlini in povspesuje njena rast. Gospodarjem, ki še te grahorice ne gojijo ali celo ne poznajo, treba je slednjič le še to pripomniti, da prvo leto ne bodo nič klaje dobili od grahorice, ker v tem letu le počasi rase, temveč pa jim bo donašala drugo leto in prihodnji čas, da celih deset let ni več.

O jabelkih.

Navadno, smemo reči v najnovejših slučajih se ne čaka, da bi jabelka in hruške na drevesu dozorele, ampak spravijo skorej nezrelo v shrambo. Ali pa dozoriijo v kleti in sicer do dobrega, da so zdrave in okusne? In kako se to zgodi? Jabelko ima v sebi skrobolino in sicer to leto več, kakor drugo, tukaj v večji množini, kakor tam. Ko zori, spreminja se ta skrobolina

ali krfka v sladkor, to je v ono tvarino, ki povzročuje, da je prej kisel, grenek sad s časom slahek, zdrav, okusen in — lep. To prehajanje skrobovine v sladkor pa se godi na drevesu tako lahko, kakor v kleti. Torej ni nobene škode, če se spravijo jabelka na videz še nezrela, pod streho. Zanimivo je gotovo zvedeti, kje se nahaja te skrobovine največ ali je na vse dele jabelka primerno razdeljena. Tudi to se je že preiskovalo in našlo, da je bližje pečlja več in v osredju največ omejenjene tvarine. — Še celo to ima klet za-se, da sadje v njej hitreje zori in popolno dozori, ker ni več zunanjemu vremenu podvrženo. Ravno zavolj te okoliščine nabere se v sadju še več soka, kakor če bi bilo ostalo na drevju.

Snetljiva pšenica.

Ker se le pregostokrat pripeti, da se veliko žita s tem pokvari, da postane snetljivo, treba je gospodarju skrbeti za kak način, da se temu opomore. Najpripravi pač sledeči, ker ni nikakih večjih ali posebnih priprav treba. Nasuje se pšenica v kako večjo posodo, čeber ali celo kad, pa ne na predebelo. Vrh tega sklada vsuje se precej navadnega pepela, najboljše s pomočjo sita in na vse to se vsuje še več pšenice in zopet pepela, in na to, kar je pač snetljivega žita. To se dobro premeša in mirno mesec dni pusti. Še le potlej se žito dobro preseje, da se pepela očisti in pšenica je popolnoma pripravna za — mlin.

Sejmovi. Dne 4. novembra na Ponikvi. Dne 5. novembra v Kleku. Dne 6. novembra pri Sv. Križu na Murskem polju, v Lembergu, pri Novi cerkvi, pri Sv. Vidu blizu Ptuja, v Brežicah, na Rečici in v Selnici ob Dravi. Dne 7. novembra v Radgoni. Dne 10. novembra pri Sv. Martinu pod Vurberkom. Dne 11. novembra v Oplotnici, v Laškem trgu, pri Sv. Martinu tik Slov. Gradca, v Središču, v Marenbergu, v Hočah, na Malih Rodnah in v Sromljah.

Dopisi.

Iz Celja. (Obč. volitve.) Okolica Celja je imela dne 26. in 27. oktobra obč. volitve. Svoje dni so imeli besedo v tej občini nemškutarji in niso mislili, da zanje tam ni mesta, kajti delali so z obč. premoženjem, ne za okolico, ampak le za mesto. Se ve, da kmet plačuj, gospóda iz mesta pa zapoveduj! Tega pa so se naši kmetje naveličali in so pred tremi leti stresli te svoje zapovednike raz sebe ter so se postavili na lastne noge. Letos pa se nemškutarji niso več blizu upali ter so tako sami priznali, da nimajo pri nas kaj iskati. Mi opravimo pa tudi v resnici naše zadeve brez njih in na korist našo in mislimo, da more tudi mesto biti z nami zadovoljno, kajti marsikatera naše naprave so tudi za mesto olepšava. Letošnje volitve so se izvršile lepo mirno, brez pritiska in volicev je prišlo posebno v tretjem razredu veliko, pri 144, v drugem jih je 36 in v prvem 13 volilo — v vseh naše može. Tako je prav in nikoli ne bodi drugače!

Iz Maribora. (Slovenci, zapomnite si to!) Pred nekaj tedni je šla revna slovenska mati s svojim sinekom, ki je prišel v prvo latinsko šolo, prosit peka blizu grajskega trga v Mariboru, da bi dal revnemu fantku kaj hrane ali vsaj kruha. Dedej pa se surovo zareži nad njima, rekoč: »Za Slovence jaz nimam kruha«. Deček se je začel jokati in je dobil potem hrano v dijaški kuhinji. Slovenci, zapomnimo si to, ter podpirajmo svoje slovenske trgovce in obrtnike; mi že prebijemo brez nemških, oni pa le radi naš denar vkupej vlačijo. Pa se še dijaške kuhinje spomnite včas!

Od Velenja. (Zasluga poln veteranec.) Dne 10. oktobra t. l. nesli so v bližnjem Šent-Ilju h grobu moža, ki zasluži, da se mu postavi mali spomenik v našem listu. Janez Dolinšek, po domače Vrbanjak pod Kožljem, služil je že cesarja Ferdinanda Dobrotljivega in blizo 12 let našega sedanjega svetlega cesarja. Ves čas vojaške službe bival je na Laškem, kjer je l. 1848 in 1849 prepogosto stal hrabro v boji med švigajočimi krogli, n. pr. pri Kustozzi in Novari itd. Priprosti kmečki fant naučil se je pri vojaki do dobrega laškega kakor nemškega jezika, ter se je vspnel od prostaka do poslušočega narednika (manipulirenden Feldwebel). Prehodil je blizo vso gorenjo Italijo noter do Perudžije, kjer so bili naš sv. Oče papež Leon XIII. takrat nadškof. S solzami v očeh pripovedoval nam je večkrat redek dogodek iz njegove službe v Milanu. Postavljen pred stanovanje feldmaršala grofa Radecky-ja imel je strog ukaz, nikogar spustiti v sobo, kogar ni poprej maršalu napovedal. Ko tako koraka pred durmi sem ter tje, vidi brhkimi koraki po stopnicah kvišku stopati našega svetlega cesarja, takrat še nadvojvoda Franca Jožefa, namenjenega vstopiti h grofu Radecky-ju. Podčastnik Dolinšek, natenčen v svoji službi, vstopi se pred nadvojvodo ter po vojaški spregovori: »Cesarska visokost, jaz imam ukaz slehernemu zabraniti pot do generala, katerega nisem poprej napovedal.« Naš svitli cesar prijazno odgovorijo: »Dobro, dobro, le pojdite in me napovejte!« ter čakajo pred sobo, dokler ni prišel gosp. feldmaršal njim do vrat naproti. Ko je Dolinšek doslužil 12 let vojaške službe, povrnil se je na svoj dom ter je prevzel očetovo domačijo. Vzel je v zakon pošteno kmečko dekle, s katero sta skrbno obdelovala grunčič svoj ter ga zdatno razširila. Bog jima je dal šest otrok, katere sta vse v strahu božjem izredila. Dasiravno je eden c. kr. davskarski pristav v Brežicah, drugi vžitinski upravitelj v gornji Savinjski dolini, zbrali so se vendar dne 10. oktobra vsi otroci k pogrebu predobrega očeta. Mnogo faranov in sosedov spremljalo je rajnega dobro zasluženega moža, skrbnega očeta, bogoljubnega kristjana in zvestega narodnjaka k zadnjemu počitku. Sprevod vodili so ranjkega brat vlč. g. Blaž Dolinšek, župnik Frankoljski, kateremu sta stregla vlč. g. župnik Fr. Smrečnik, sedaj dekanjski administrator in pa vlč. g. župnik Kozinc iz Slivnice. Naj v miru počiva blaga duša!

Od Sv. Martina na Paki. (Izlet) Brašlovskih pevcev je bil prav sijajen in mnogobrojna vdeležba, kajti prišli so gostje iz Šoštanja, Mozirja, Vranske, iz Braslovč in tudi domačinov ni manjkalo, ker jih lepo petje zanima. Akoravno še ne obstoji dolgo mlado pevsko društvo, vendar so pevci hvalo želi in vsaka pesem se je na pohvalo poslušalcev skončala. Zares imeli smo zopet vesele urice skupaj. Ali nekaj je, česar ne smem zamolčati: nekaj Paških paglavcev si je napravilo sramoto. Ko smo bili pri najboljši volji, sliši se, da so z vozov zastavice pobrane, ki so jih imeli pevci na svojih vozéh. To nas je prav razburilo. Pa še ni bilo zadosti te porednosti; ko se je odpeljalo nekaj gospodov Vranskih proti domu, bili so na dveh oglih županove hiše od teh porednežev s kamnom napadeni. Da se ravno tu, tik hiše g. župana, kaj tacega prigodi, to je čudno. Toraj »živio!« vrlim pevcem, porednežem pa: na poboljšanje!

Iz Rogatca. (Naša veselica.) Dne 29. oktobra je privedilo naše kat. bralno in gospodarsko društvo Rogačko svojo prvo veselico v g. Fr. Mikuševih prostorih pod Donatom. Veselica se je vršila in zvršila tako sijajno, kakor si nismo upali pričakovati; in ponosen sme biti orjaški velikan Donat, da se je ob njegovem vznožju zbralo tako lepo število slovenskega občinstva. Počastili so nas vrli gostje od sv. Križa, sv. Roka, iz Kostivnice, Sv. Petra, Šmarija, Poličan in Hrvaškega.

Slava jim! Dospeli pa so tudi domači kmetje v obilnem številu k besedi. Tako je prav! Le na dan, kmetje, pokazimo, da ne spimo več, da spoznavamo dobrodejni namen svojega društva! To nam bo v čast; če se pa sami častili ne bomo, kdo nas pa bo? — Zborovanje so otvorili preč. gospod dekan kot predsednik društva, pozdravili navzoče goste s prelepim krščanskim pozdravom »hvaljen bodi Jezus Kristus«, ter v kratkih črticah narisali namen našega društva. Potem je govoril gospod učitelj Sekirnik o ameriških nasadih, o rovtanju in cepljenju amerikank. Tako predavanje je pravodobno in primerno našim gospodarskim razmeram, kajti Rogački kraj je že okužen po trsni ušici. Zato hvala gospod govorniku, tembolj, ker se tudi pri šolski mladini neumorno trudi za sadje- in vinorejo. Po končanem govoru so se sprejemali novi udje, ki so zdatno pomnožili število enoletnega društva in ga gmotno okrepili. Oficijalni del zborovanja zaključili smo s trikratnim živio klicem na sv. Očeta in svitlega cesarja. — Po zborovanju društva nama je poročal gosp. dr. Fr. Jurtela, deželni poslanec in deželnega glavarja namestnik, o svojem delovanju v deželnem zboru. Iz njegovega govora smo sprevideli v svojo zadovoljnost, da se naši gosp. poslanci veliko trudijo za rod naš, osobito še za prospek kmetškega stanu. Pa kaj, da s svojimi pravičnimi zahtevami in težnjami večinoma ostanejo na cedilu, ter jih povsod ovirajo nemški liberalci, kateri imajo v zboru večino in katerim Slovenci nismo posebno pri srcu. V imenu društva zahvalijo gospod predsednik gospoda poslanca, veleposestnik gospod Ig. Mikuš pa mu v imenu kmetov izreče popolno zaupnico in obljubo, da hoče slovensko ljudstvo za svojuni poslanci v vseh njihovih naporih stati tako trdno, kakor stoji gora, pod katero zborujemo. Slavnj Horacij veli, da naj se družijo »utile et dulce«, t. j. koristno in sladko, prijetno. Tako se je tudi godilo. Za »utile« skrbeli so gospodi govorniki s svojimi lepimi nauki io opomini, za »dulce« pa dobroznani pevci Slatinski. S svojim divnim petjem so nam tako vedrili srce, da je kar poskakovalo veselja in radosti. Rajscomile skladbe Vilharjeve, Volaričeve, Bendlove, G. Ipavičeve, Nedvedove, Hudovernikove, Sattnerjeve, Lebanove in Grbičeve prepevale so se pod vodstvom č. g. nadžupnika Svetokrižkega tako točno in graciozno, da so iznenadjeni poslušalci kar strmeli in bili v zadregi, kaj bi bolj občudovali, ali izurjenost vrlih pevcev, ali neumorni, požrtvovalni trud njihovega dirigenta. Tako so nam tekale ure prijetno, pa prehitro pri poštenj zabavi. Ko smo se razhajali, bila je splošnja želja, da se zopet kmalu snidemo. Torej na veselo snidenje, vrli gostje, pri Sv. Križu še v teku tega meseca! Vzbučajmo s svojimi shodi narodno zavest slovenskemu ljudstvu ter mu kažimo pot do večje olike in omike! Bog kliče, in Slovenci stopajo na svoje častno mesto.

Politični ogled.

Avstrijske dežele.

Dunaj. Nj. veličanstvo svitli cesar je prišel v soboto na Dunaj ter je vsprejel še isti večer grofa Taaffe; drugo dopoldne pa barona Chlumeckyja, predsednika drž. zbora, grofa Hohenwartu, grofa Javorskega in vit. Plenerja. Kaj se je z knjimi dognalo, ni še znano. — Dr. Prix, ki se je županstvu odpovedal, je to storil v resnici, kakor smo djali, v zaupanju, da ga njegova liberalna garda izvoli zopet za župana. Kakor je podoba, stori mu ona tudi to »ljubezen«.

Štajarsko. Sekovski škof so postali dr. Leopold Schuster, tri leta sem prošt in prej profesor bogoslovja na c. kr. vseučilišču v Gradci. — Nemški dijaki v Gradci

so jako razposajeni ter se ve, da čez mero polni liberalizma. Nekaj dijakov pa se kaže njim nasproti za verne katolike in so uni razposajenci vsled tega na-nje hudi ter kažejo to prav po nemški — s palico. Uno soboto je bilo že pretepa pred vseučiliščem in je moralo nekaj »buršev« vsled tega »pod ključe«.

Koroško. V Celovci so sklicali tamošnji liberalci neko zborovanje ter so se postavili zoper razširjenje volilne pravice, toda prišlo je na zborovanje toliko delavcev, da so le-ti zmagali ter so sklenili resolucijo, ki tirja — splošno volilno pravico. — »Bauernbund« je imel v nedeljo v Ledenicah neko zborovanje, prišlo je nekaj nemškutarjev in pa dež. poslanca Oraš in Ghon; zadnji se ve, da je grmel nemški zoper vladne predloge o dež. brambi in volilni spremembi. No v drž. zboru pa nima veliko »korajže«.

Kranjsko. V Postojini sta bila 102 volilca in J. Krajgher je dobil 59 glasov, torej večino. Notranjci še torej ostanejo »zavedni!« — Živine redijo po gorenjskih krajih kmetje čemdalje manj in je uzrok temu, ker nimajo več pravice pasti po graščinskih gozdih. Vsled tega pa se množi uboštvo; kajti iz česa naj dobi kmet denarja, če ne iz živine?

Primorsko. Društvo »Sloga« v Gorici vzdržuje ondi razne šole za slov. otroke, ali za to je treba denarja. Odbor prosi torej slov. občine, naj ga podpirajo in če treba, tudi kaj iz obč. premoženja. — V Škedenju pri Trstu je odprla laška »lega« laško ljudsko šolo, toda va-njo so vlovili še le 10 otrok, drugih stariši pa so pametnjiši ter ne marajo za »laško juho«.

Hrvaško. Deputacija hrv. duhovščine ni prišla do Nj. veličanstva; madjarski vladi ni bila povoljji. — V Zagrebu se pozida neki novo gledišče, nova gimnazija in tudi nova cerkev sv. Blaža. Tako se trdi, ali pa bode iz teh mislij kedaj tudi resnica, ni še gotovo, ker je za vse to treba vlade; ta pa lahko, da se odtegne plačilu, saj gre za — hrv. ljudstvo.

Ogersko. Iz dovoljenja, da sme vlada predložiti v drž. zboru načrt za postavo o civilnem zakonu, ni še nič. Ali tudi judom, nekaterim iz »stare šege«, se civilni zakon ne dopade, to se pravi: za druge naj bode, ne pa za jude! Taki so vam judje.

Vunanje države.

Rim. Slovesnosti o 50letnici mašništva sv. očeta Leona XIII. sklenejo papež s slovesnim konsistorijem, v katerem se zahvalijo kršč. ljudstvu za njegovo sočutje, ob enem pa izdajo sv. oče tudi novo okrožnico do škofov kat. cerkve.

Italija. Sedanje ministerstvo Giolitti še ni vzelo slov., vendar pa ljudje govorijo o njem, kakor da že ni več na krmilu. Naslednik Giolettija bode neki Zanardelli, ali bode bolji od sedanjih ministrov? Nam se dozdeva, da težko, kajti liberalec je in dolga še liberalec nikjer ni plačal in vendar je tega v Italiji bolj, kakor kje druge treba.

Francija. Ruski častniki so odšli in je torej slovesnostij njim na čast konec. Ravno prav, sicer bi se jih bilo francosko ljudstvo naveličalo. — Prihodnje leto bode nova volitev predsednika republike in sedanji predsednik, Sadi-Carnot, pravi, da se hoče tudi za to volitvo dati ljudstvu na razpolaganje t. j. vesel bode, če ga zopet voli na to častno mesto. Ali ga voli? Skorej gotovo, saj je »priden učenec« framonov.

Anglija. Kraljica Viktorija se stara, ali zanima se za politične stvari še rada; da-si ne sega v delo ministrov, vendar se jej mora poročati o vsaki važni stvari, katere se ministerstvo loti. Tako sedaj tudi irska uprava ni najmanjša skrb kraljice, toda težko, če jo še vidi svoje žive dni.

Nemčija. Državni zbor se snide dne 16. novembra v Berlinu. — Vlada je ukazala, da stopijo za naprej v Poznanjskem župniki na čelo cerkvenih zastopov; doslej jim niso tega dopustili. — V Badenskem dež. zboru imajo liberalci tudi poslej še večino, toda tako pičla je, da jim hodi za en glas.

Rusija. Car je brzojavil predsedniku francoske republike svojo zahvalo za slovesnosti, katere je francosko ljudstvo priredilo ruskim častnikom. Ta zahvala pa je taka, da ljudje iz nje sklepajo na — zvezo teh dveh držav. Ali po pravici? — Vojaštvo se pomnoži na Ruskem za precejšnje število in pomnoženje to gre hitro od rok, ker ni treba za to postaviti drž. zbora.

Rumunija. Mladi princ Karol je prejel te dni sv. krst in so bile vsled tega velike slavnosti v Bukreštu, pa tudi po deželi.

Bolgarija. Sobranje ali državni zbor so dne 28. oktobra odprli in dovoliti mu bode najprej drž. proračun in nekaj novih šol; drugih rečij pa še sedaj ni naznanjenih.

Srbija. Minister dr. Dokič še biva v naši Opatiji in kakor se kaže, imajo malo upanja, da ozdravi. Mladi kralj bode pogrešal tega moža, domoljuba v pravem pomenu besede.

Turčija. Redke so novice iz te države; roparstvo se množi in vlada pa nima moči, da ga zatara. Vsled tega se tujci ne upajo v dežel.

Afrika. Veliki vezir v Egiptu se je prikupil francoski vladi ter mu je izročila visoko odlikovanje. — Pri Melili je bila bitka in je poveljnik te trdnjave padel. Kabili pa so vendar-le je potegnili izpred nje, najbrž so tudi oni imeli zgube.

Amerika. Brazilijanski ustaši so proglasili Desterro za prosto pristanišče t. j. va-nj smejo ladije, ne da se jim je bati, da jih ustaši napadejo. — Nek blazni človek je ustrelil Harrisona, župana v Chicagu; župan je h kratu umrl zločinca pa so redarji z vso silo še rešili, sicer bi ga bilo ljudstvo pri priči obesilo, kakor je to ondi v navadi.

Za poduk in kratek čas.

Turška procesija v Nazaretu.

V raznih listih bere se ta-le dogodba. V vasi Dammun več, kakor 10 ur od Nazareta v sveti deželi, proti severu, prebivajo sami Turki. Ondi je bilo neko otroče hudo bolno, brez upanja, da bi se še ozdravilo. Paganska mati je skorej obupala, ko je videla otroka umirati. V svoji veliki britkosti se pa spomni, da je v Nazaretu svetišče krščanske Device. Z vso prisrčnostjo začne k nji moliti za ozdravljenje svojega otroka in otroče je bilo koj v trenotku in nepričakovano zdravo. Cela vas je nad tem strmela in se čudila. Prebivalci so celó sklenili, da hočejo skupno na božjo pot iti v Nazaret. Letos dne 12. julija so Nazarečani s strmenjem naenkrat zagledali procesijo okoli 150 Turkov, ki so korakali v mesto in se postavili pred frančiškanskim samostanom. Možje so od veselja streljali s puškami, žene in otroci pa so veselo prepevali. Eden patrov pride prašat čudne goste, kaj da želijo? Povedali so, kaj jih je sem napotilo in so prosili, da bi smeli iti v podzemeljsko svetišče, kjer je podoba Matere Božje. Nesli so v velikem veselju ozdravljenega otroka v duplino, kjer je kapela Marijinega oznanjenja; frančiškan jim je odgrnil zagrnjeno podobo. Mati tistega otroka je na to Mariji darovala venec iz cvetic, svečo in kadila in pater je evangelijske bukve položil otroku na glavo

in bral na glas evangelje sv. Janeza ter je poslednjič blagoslovil otroka in množico. Paganski tujci so bili silno ganjeni in brezštevilmokrat so patru roke poljubili. Potem so frančiškani te revne ljudi spodobno pogostili, predno so odšli. V samostanu imajo velik križ in Kristus je na njem tako velik, kakor odrasel mož. »Kdo je ta élovek?« vprašajo Turki. »To je Sin Device Marije« so odgovorili frančiškani. »Kdo ga je na križ pribil?« »Jude!« — Ko so tujci to slišali, so bili zelo hudi in so v tej jezi hoteli iti nad jude v mestu, da bi jih dobro našeskali. Komaj so jih frančiškani pomirili, rekoč, da je Allah že zdavno kaznoval tiste, ki so križali Sina Device Marije. Potem pa so sli turški romarji lepo mirno domov. Skoraj bi se spomnili na prigodbo o desetih gobovih v evangelji, če beremo, kako so bili ti neverniki hvaležni za ono bolj majhno dobroto, in kako so kristjani malo hvaležni Gospodu Bogu: »Ali ni bilo deset očiščenih? Kje pa je onih devet? Nihče razen tega tujca ne daje Bogu časti.« M. S.

Smešnica. Štirje kmetje pridejo v krčmo ter si naročijo raco, vsak eno porcijo. »No«, reče eden, »pa prinesite kar celo raco, razdelimo si jo lahko sami na štiri kose«. »Ne«, odmaje točarica, »ne, to ne gre, kajti v kuhinji napravimo iz race šest porcij«.

Razne stvari.

(Razstava cerkvene oprave), ki jo je priredila družba vednega v tukajšnji bogoslovnici, se bo slovesno odprla v nedeljo dne 5. novembra t. l., ter se zamore ta dan, naslednji ponedeljek in torek prostovoljno ogledati. Družbino vodstvo.

(Resolucije.) Na volilnem shodu v Žalcu sta se sklenili dve resoluciji; ena gre do slov. poslancev, naj ne glasujejo za izjemno stanje v Pragi, druga pa izreče obžaljevanje, da se po naših mestih in trgih cepijo šole v nemške in slovenske ter tako že pri otrokih zasaja seme sovraštva do slov. ljudstva.

(Volilni shod.) V nedeljo dne 5. tega meseca popoldne ob 3. uri poročal bode v Vojniku v gostilni pri »starem Vrečarju« g. državni in deželni poslanec Miha Vošnjak o svojem delovanju v državnem in deželnem zboru. Pri tej priliki se bode tudi predstavil dr. Jurij Hrašovec, kandidat naše stranke za mesta in trge, ki volijo deželnega poslanca v Celjski mestni skupini. Že leti je, da se udeležé volilci zborovanja v obilnem številu.

(Kmetijska podružnica) Ljutomerska bode imela zdorovanje v nedeljo dne 5. t. m. zarano ob 8. uri v šoli pri Sv. Kržu. Kmetovalci naj se blagovolijo v obilnem številu te seje vdeležiti, ker pridejo jako važne reči v pogovor. Odbor kmet. podružnice.

(Dodatek.) K naznanilu gledé na vzvišanje števila slov. poslancev za kmečke volilne skupine nam je dodati, da je predlog sestavil g. Miha Vošnjak ter ga je v »klubu konservativcev« predložil v podpisovanje.

(Družba sv. Cirila in Metoda.) Naša šolska družba v Ljubljani šteje moških podružnic na Kranjskem 56, v katerih je 3674 udov; na Štajarskem 31 in v njih je 2917 udov; na Koroškem 15, v katerih je 2096 udov, na Primorskem 25 in v njih je 2381 udov. Ženskih podružnic pa je v vsem 22, v katerih je 2649 družabnic.

(»Častitema gospodu cesarju«) je pisal une dni vojak J. Palik iz Komorna ter je prosil, naj se vsprejme v domačo službo pri »gospodu cesarju«. Kedar dosluži pri vojaki, utegne jo dobiti.

Št. 4683

Oklic!

C. kr. okrajna sodnija v Šoštanji daje na znanje, da se bodo

dne 6. novembra 1893

predpoldnem ob 9. uri na Škalah prodajale vse premakljive reči, spadajoče v zapuščino dne 15. oktobra zamrlega visokovrednega gospoda dekana in župnika na Škalah, Jan. Šribarja, kakor živina, vino, žito, seno in vse pohištvo.

Ce bi ne bilo mogoče, vseh reči v ednem dnevu prodati, nadaljevala se bode prodaja dne 7. novembra t. l.

C. kr. okrajno sodišče v Šoštanji,
dne 24. oktobra 1893.

Dr. Gelingsheim.

Zahvala.

Podpisana posestnika zahvaljuje se za milostno dobroto, kojo jo nama storila zavarovalna banka „Slavija“ v požarni škodi ter priporoča isto najtopleje.

Drgonjavas, 26. septembra 1893.

Matija Goričan l. r., Marija Godec l. r.
priča. Štefan Klasinec l. r.

Zahvala.

Prisrčna zahvala narodnej zavarovalneje banki „Slaviji“, katera je vže drugi dan po požaru škodo cenila ter isto v najino popolno zadovoljnost hitro izplačala.

Jablanje, dne 10. oktobra 1893.

Matija Goričan l. r., Štefan Frangež l. r.
priča. Matija Baklan l. r.

Dražba novega vina.

V ponedeljek, dne 6. novembra t. l. ob 10. uri predpoldan, se bo v Nebovi, v kleti cerkve Sv. Marjete pri Pesnici, 14 polovnjakov novega vina (izvrstne kapljice) po dražbi prodavalo.

Cerkveno predstojništvo Sv. Marjete pri Pesnici. 2-2

Odlični zvedenci

vseh dežel so na zdravilstvenih razstavah v Londonu in Parizu kot razsojevalci izloženih preparatov

tinkture za želodec
lekarja G. PICCOLI-ja v Ljubljani

s častno diplomu in zlato svetinjo odlikovali. Te odločujoče odlike so najboljše spricevalo že od nekdanj znanega dijetetičnega sredstva, katero krepča in zdravi želodec, kakor tudi opravila prebavnih organov izbornu pospešujo.

To tinkturo za želodec razpošilja izdelovatelj G. Piccoli v Ljubljani proti povzetju zneska. Zaboje po 12 stekl. za 1 gld. 36 kr.; po 55 stekl. za 5 gld. 26 kr. (zaboj tehta 5 kgr.) Poštnino plača vedno naročnik.

Prodaja se steklenica po 15 kr. v sledečih lekarnah: v Mariboru: Bancalari, Koenig; v Ptuj: Behrbalk, Mollitor; v Celji: Kupferschmied. 8-12

Izdajatelj in založnik kat. tisk. društvo.

Oelz-ova kava

priznано najboljši in izdatnejši dostavek h kavi. Dobi se v vseh prodajalnicah za špecerijsko in povžitno blago.

Bratje Oelz, Bregenz.

V take kraje, kjer se naši pridelki ne dobivajo, razpošiljamo cenó poštne zavitki do 2 gld. 10 kr. 10-15

v Ljubljani
sv. Petra cesta šte. 27

filiala v Mariboru
Domgasse
št. 1.

se priporoča prečastiti duhovščini in slov. cerkvenim predstojništvom, sploh vsem cerkvenim dobrotnikom za naročila cerkvenih posod in orodja, katere v raznih zlogih, od navadnega svečnika do najfinije umetno izdelane monštrance itd. izdeluje.

V zalogah

je veliko lepih različnih posod in orodja že izgotovljenih na razpolago, vsako naročilo se vestno in hitro izvrši iz različnih kovin — iz zlata, srebra, bakra, nikelnja itd.

Staro blago se popravi, pozlati, posreabri in poniklja.

Ilustrovani ceniki na razpolago. 12-12

Razglas.

Od c. kr. okrajnega sodišča pri Sv. Lenartu v Slov. goricah se naznanja: Določuje se sodnijska dražba k zapuščini dne 18. oktobra 1893 pri Sv. Benediktu umrlega gosp. župnika Mihaela Milošiča spadajočih, sodnijsko na 4810 gld. 13 kr. cenjenih reči in sicer živine, hišnega in gospodarskega orodja, hišne oprave, kuhinjske posode, žita, vina, perila itd. Obrok za to se določuje pri Sv. Benediktu na dan

7. novembra 1893

predpoldan od 1/2 9. do 12. ure in popoldan od 1/2 2. do 1/2 6. ure, oziroma na naslednje dni, dokler se ne bode vse prodalo. Premakljive reči se le za ali čez cenilno vrednost oddajo — take reči, katere se ne dajo shraniti, tudi pod cenilno vrednostjo — proti gotovi plači in se morajo takoj odpraviti. — Dražba živine bode dne 7. novembra, vina pa 11. novembra 1893. Inventurni in cenilni zapisnik se zamore uvideti pri tukajšnji sodnji.

C. kr. okr. sodnija Sv. Lenart na Štajarskem, dne 28. oktobra 1893.

C. kr. okrajni sodnik:
Morocutti.

Skladbe Ign. Hladnika.

15 obhajilnih pesmij op. 14, cena 50 kr., tretji natis, 20 Marijinih pesem op. 15 cena 60 kr., drugi natis, 5 Tantumergo in 5 mašnih op. 17 cena 40 kr. Čvetero Božičnih za solospere meš. zbor in s spremmljanjem orgelj, op. 18 cena 40 kr. Vse te pesmi so zložene za meš. zbor v lahkem slogu in so jako melodijozne. Vsi štirje zvezki skupaj stanejo le 1 gld. 50 kr. Dobé se pri skladatelju v Novomestu, Dolenjsko. 1-2

Lep zidan hram,

tik okrajne ceste blizu Ptuja, zraven 1 1/2 orala dobre zemlje, sposoben za vsako roko delstvo, se za 1500 gld. ročno proda. Kupci se naj oglašé pri nadučitelju Weinhardu v Dornavi.

Zaloga mizarskega in pravoskega pohištva
Konrada Wölflinga

Maribor, gosposke ulice št. 28

priporoča bogato asortirano zalogo žleбенega in narezanega pohištva za spalnice, postrežnih miz, miz za salone, pisarnih in napravnih miz, kakor tudi raznih

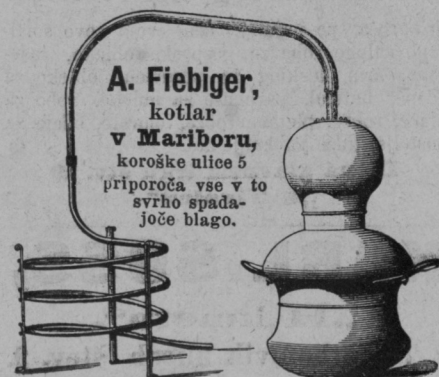
tapetovanih garnitur za salone, divanov, balzakov, otoman. sof, kanapejev, naslanjačev, posteljnih vložkov in žimnic.

Tudi vsakovrstnih ptujedželskih in domačih zrcal in podob

vsake sorte s čednim okvirjem, pozlačenim in črnim, kurnis in roset

po najnižji ceni.

Na zahtevanje razpošiljajo se ilustrovani ceniki brezplačno in franko. 16-20

Vinskih sodov,

zelenih in dobro ohranjenih kupi od 40 veder naprej oskrbnitvo Herberstorf, pošta Wildon. 2-3

Odgov. urednik B. Ferk.

Tisk tiskarne sv. Cirila.

(Odgov. J. Otorepec.)